

Đôi tất cả để có em

Contents

Đôi tất cả để có em	1
1. – Chương 1	1
2. – Chương 2	2
3. – Chương 3	3
4. – Chương 4	4
5. – Chương 5	5
6. – Chương 6	6
7. – Chương 7	7
8. – Chương 8	8
9. – Chương 9	9
10. – Chương 10	10
11. – Chương 11	11

Đôi tất cả để có em

Giới thiệu

Mấy ngày nay Hà Trang vẫn chưa nghĩ ra được một vấn đề gì để viết trong kì báo sắp tới. “Việc bây

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-tat-ca-de-co-em>

1. – Chương 1

Mấy ngày nay Hà Trang vẫn chưa nghĩ ra được một vấn đề gì để viết trong kì báo sắp tới.

“Việc bây giờ cần làm là tìm ý tưởng, tìm ý tưởng” Hà Trang lẩm bẩm, đôi chân cô theo bản năng bước vào quán rượu quen thuộc. Cứ mỗi lần cảm thấy hụt hẫng hay gặp chuyện gì không vui, cô đều tìm đến rượu.

Nhưng chỉ một chút ít chất cồn thôi ! Nghề phóng viên buộc cô phải luôn tỉnh táo trong mọi hoàn cảnh.

Gọi một ly Rượu pha một chút mật ong như thường lệ, cô cầm thức uống ưa thích của mình đi đến chỗ ngồi phía gần cửa sổ – nơi cô có thể thoải mái vừa thưởng thức vị cay của rượu, cái ấm của lò sưởi, vừa nhìn ra góc phố nhỏ nhưng tấp nập người đi.

Có điều, những cái tính toán vừa rồi của Hà Trang vấp phải một sự thật rằng: Có một người cũng đang ngồi ở chỗ đó. Thở dài ngao ngán và chần chừ một chút, nhưng cô vẫn quyết định tiến lại gần và ngồi vào bàn ngay ghế đối diện.

Vị khách này giờ vẫn nhìn chằm chằm ra phía cửa sổ, bây giờ quay lại nhìn cô. Ấn tượng đầu tiên của Hà Trang rằng đây là một chàng trai rất đẹp: đôi mắt đen sắc sảo, sống mũi thẳng và cao, nước da trắng. Anh ta mặc một chiếc áo thun trắng và một chiếc quần bò bó sát : “Lỗi thời và không hợp mốt” Hà Trang thầm nghĩ.

Chàng trai mỉm cười nhìn cô, rồi nói:

“Là phóng viên à ?”

“Sao anh biết !” Hà Trang hơi ngạc nhiên.

“Luôn cài trên túi áo một cây viết và cuốn sổ tay nhỏ, chưa kể cái máy ảnh gắn ở đai lưng.” Chàng trai kia nhếch miệng cười.

“Ừ, tôi là Hà Trang – phóng viên chuyên nghiệp của tuần báo Sam” Hà Trang gật đầu chào một cách lịch sự, cô bắt đầu thấy thú vị với người lạ mặt này.

“Còn tôi là Nhật Nam, thám tử nghiệp dư.” Giọng nói của chàng trai có phần trầm lại.

“Thám tử sao ?” Bản năng nghề nghiệp trời dạy trong người Hà Trang :

“Thế đã bao giờ anh được tiếp cận một vụ án kì bí, hấp dẫn nào chưa ?”

“Có chứ !” Bất chợt ánh mắt Nhật Nam sáng lên: “Một câu chuyện đã ảnh hưởng đến cuộc đời tôi mãi mãi.”

...

Nhật Nam và Kiến Hoằng đang ngồi tại hiện trường vụ án và nhìn những vết máu loang lổ trên sàn.

“Nạn nhân là một chàng trai 25 tuổi, nghề nghiệp: nhà văn, sống hòa đồng tốt bụng, không gây thù oán với ai.”

Rầm

Kiến Hoằng đập mạnh tay xuống bàn: “Bởi thế nên tớ mới càng đau đầu!

Cậu có biết đây là vụ án thứ bao nhiêu rồi không ?” Kiến Hoằng nói lớn, gần như là đang hét: “Đã là vụ án thứ 20 rồi đấy ! Tất cả đều giống như nhau: những vết máu và nạn nhân mất tăm như bị bốc hơi !”

“Với bản chất nóng nảy của cậu mà lên được làm thanh tra cảnh sát thì tớ cũng chẳng hiểu nổi” Nhật Nam vẫn ôn tồn “Cậu không thấy lạ sao ?

Những vết máu này...”

2. – Chương 2

Nhật Nam tiến sát xuống sàn nhà: “Chúng hơi mờ, cứ như có người lau chúng đi vậy !”

“Sao?” Nhật Nam cúi người nhìn: “Hung thủ lau chúng à ?! Nhưng để làm gì ch? Lau còn không sạch !”

“Tớ thấy nó giống như...” Nhật Nam ngập ngừng, như để suy nghĩ kĩ hơn về lập luận của mình: “Giống như có ai đó đã liếm đi những vết máu này vậy !”

“Hừm !” Kiến Hoằng thở hắt ra “Tớ sẽ đi xem lại hồ sơ của những vụ án trước, còn cậu cứ tiếp tục điều tra tại hiện trường !” Nói rồi cậu ấy vội chạy đi.

Nhật Nam đi khắp căn phòng làm việc của nạn nhân, anh tò mò mở ngăn bàn và thấy một số bản thảo viết vắn “Nếu như mình đọc thì có bị gọi là phạm pháp và xâm nhập đời tư không nhỉ?” Nhật Nam mỉm cười thầm nghĩ.

Anh lướt mắt nhìn nhanh qua những dòng chữ: Những câu văn mỹ miều miêu tả về một người con gái xinh đẹp, cuộc gặp mặt của chàng trai và cô gái ở khu công viên HaIn.

“Là bản nháp sao?” Nhật Nam nghĩ ngợi: “Bình thường thì bản viết tay của các nhà văn rất xấu, chỉ có họ mới đọc được! Đằng này chữ trên giấy được viết một cách nắn nót, nhưng mà...” Nhật Nam khẽ nhàu mày

“Một câu chuyện lấp lửng, không đầu không đuôi, lại hết sức bình thường ! Thế này thì mình viết cũng được !” Anh quăng xấp giấy nháp bỏ lại vào ngăn tủ.

Reng reng, điện thoại kêu lên, Nhật Nam nghe máy.

“Là tớ, Kiến Hoàng đây !” Giọng thở hổn hển, tác phong nhanh lẹ gấp rút của cậu lúc nào cũng vậy. “Tớ vừa xem lại các ảnh chụp của những vụ án trước.” Nhật Nam im lặng khoảng một vài giây. “Cậu nói đúng Nhật Nam à ! Tất cả đều giống như là có ai đã liếm vào những vũng máu !”

Nhật Nam hẹn gặp Kiến Hoàng ở một quán café ven đường, họ thường hay ngồi ở đây để chuyện trò, tán gẫu, và kể cả bàn bạc về công việc....

“Nếu cậu muốn hỏi về hàng loạt vụ án mất tích thì tớ có manh mối này hấp dẫn đây” Kiến Hoàng hào hứng : “Những sợi tóc vàng !”

“Tóc vàng sao? Cậu tìm thấy ở đâu ?” Nhật Nam hỏi.

“Chỉ tìm thấy ở hiện trường của 3 trong 20 vụ thôi, nhưng cũng đáng để suy ngẫm, đúng không nào?” Kiến Hoàng nháy mắt.

“Cảnh sát có tìm được thi thể nào chưa ?” Nhật Nam hỏi thêm.

“Tất nhiên là không !” Kiến Hoàng gãi đầu “Có lẽ chúng đã bị đốt thành tro hết rồi, suy đoán của tớ là vậy!”

“Thế còn nguyên nhân ?”

“Tụi tớ ghi vào hồ sơ vụ án là chưa điều tra được” Kiến Hoàng nhún vai. “Nhưng theo tớ, chủ quan thôi nhé, thì đây là bị kịch từ một

kẻ... Ừm, nói sao nhỉ... cuồng loạn và bị thần kinh !”

“Ý cậu là có vấn đề nên mới giết người và còn... liếm máu kẻ khác đấy à !?” Nhật Nam gật gù tỏ vẻ đồng ý.

3. – Chương 3

“Phía cảnh sát đang đưa mấy gã có tiền án hình sự và có vấn đề về tâm lý vào diện tình nghi !” Kiến Hoàng nói thêm.

“Cậu không nghĩ rằng kẻ sát nhân là phụ nữ sao ?” Nhật Nam hỏi băng quơ.

“Không! Khả năng này là rất thấp, Nhật Nam à! “Kiến Hoàng lắc đầu

- một người phụ nữ có thể giết chết và thủ tiêu luôn thi thể của 20 người thì thật.....

“Ý tớ là chuyện 20 nạn nhân này nè ! ” Nhật Nam gõ gõ cái muống vào thành ly. “Chịu để cho kẻ sát nhân vào tận phòng của mình, rồi bị ra tay sát hại, thì chắc hẳn tên giết người đó cũng không phải dạng bình thường đâu.” Nhật Nam cười lớn.

“Oh men !” Kiến Hoàng cũng cười theo.

“Đúng không? Một cô gái xinh đẹp !” Nhật Nam nói lớn, nhưng rồi cậu chợt nhớ ra điều gì, khuôn mặt cậu sáng lên. “Ồi đúng rồi Kiến Hoàng !

Tớ nghĩ rằng đó là một cô gái cực kì xinh đẹp ! ”

“Hả?!” Kiến Hoằng ngơ ngác “Cậu nghĩ như vậy thiệt hả ?”

“Bây giờ tớ sẽ đi kiểm tra lại xem nhận định của mình có đúng không, bye cậu !” Nói rồi Nhật Nam vội vã lên xe và chạy đi.

Chưa bao giờ Nhật Nam thấy háo hức như bây giờ. Anh là một người tò mò, thích khám phá những điều bí ẩn và hoang đường, thích gỡ rối những điều tưởng chừng không thể lí giải được...và cái điều anh đang nghĩ bây giờ là một việc không thể theo cách nghĩ của Kiến Hoằng : Một cô gái xinh đẹp.

Nhật Nam siết tay ga tăng tốc, anh sẽ đi đến công viên HaIn. Lúc này đang trò chuyện cùng Kiến Hoằng, trong đầu anh thoáng hiện lại cái bản thảo nháp của nạn nhân thứ 20, nếu ghép dữ kiện đó vào cùng với manh mối tóc vàng thì chẳng phải là quá hoàn hảo rồi sao !

“Hừm...! -Nhật Nam đã ngồi ở công viên 5 tiếng đồng hồ rồi, nhìn quanh quẩn có thấy cô gái nào tóc vàng đâu!

“Nếu mình suy luận đúng...”Nhật Nam nhủ thầm “Thì giờ mình cần thêm một chút may mắn nữa để gặp được cô ta”

Cơ mà may mắn sao ? Anh chợt cười với cái suy nghĩ của chính mình.

Gặp kẻ sát nhân là một may mắn sao ?

Trời đã bắt đầu tối, Nhật Nam chán nản đứng dậy ra về, Kiến Hoằng có gọi điện cho anh, cậu trêu đùa hỏi Nhật Nam có kiểm tra xong cái lí thuyết của mình chưa?

“Hôm nay thì tạm thời tớ chưa có thêm bất cứ điều gì cả !” Nhật Nam thở dài.

Anh trở về lại căn hộ bữa bộn và bụi bặm của mình. Mấy ngày qua anh không ghé thăm nhà một giây nào mà toàn ở lại văn phòng làm việc. Nhật Nam cố gắng nối ghép sự liên kết của 20 vụ án mạng lại với nhau nhưng không thể!

Anh pha ình một cốc cà phê đậm, dù trời đã tối. Thực ra đó là một trong những nhược điểm của Nhật Nam : Nếu không tìm được mấu chốt của một vấn đề nào đó thì anh sẽ ăn không ngon, ngủ không yên ! Nhật Nam gọi đó là máu thám tử, còn Kiến Hoằng thì xem điều ấy như là một sự tò mò quá khích!

4. – Chương 4

Mới sáng sớm mà Nhật Nam đã nhận được tin nhắn từ Kiến Hoằng : “Đến chỗ hẹn cũ, tớ giới thiệu với cậu một người.”

Lúc Nhật Nam tới nơi thì thấy Kiến Hoằng đang đọc báo, ngồi bên cạnh cậu là một cô gái trông còn khá trẻ.

“Đây là Gia Ân.” Kiến Hoằng nhanh nhẩu giới thiệu “Em ấy làm ở phòng Hình Sự.”

“Chào em.” Nhật Nam bắt tay, thực sự thì anh cũng không có hi vọng gì lắm với những người được cử đến từ bộ Hình Sự, toàn mấy kẻ ăn hại, anh nghĩ thầm.

“Cậu nhìn nè Nhật Nam” Kiến Hoằng đưa cho anh mấy xấp báo lá cải với vẻ mặt khó chịu “Mấy tên phóng viên không biết lời từ đâu ra tin tức về những vụ án mạng, hiện giờ làm người dân hết sức hoang mang !”

“Nghề của bọn chúng mà !” Nhật Nam chẳng buồn nhìn vào “Thế hôm nay cậu định làm gì ?”

“Tớ với Gia Ân sẽ đi lấy thêm thông tin từ người thân của những nạn nhân, hi vọng sẽ tìm ra được điểm chung nào đấy chẳng hạn .” Kiến Hoằng nói “Cậu đi cùng tụi tớ không ?”

“Hôm nay thì không được rồi.” Nhật Nam từ chối, anh định đến nhà của nạn nhân thứ 20 và mượn tờ bản thảo, chẳng hiểu sao anh thấy nó là một manh mối cực kì quan trọng “Nếu tìm được gì thì báo ngay cho tớ nhé !”

...

“Cô gái có mái tóc vàng xõa ngang vai, với một nụ cười đẹp mê hồn. Đôi mắt nàng như mặt nước hồ thu mà bất cứ ai cũng muốn được đắm chìm và chết lặng trong đó. Nàng chắc hẳn không thể nào được tạo ra từ chiếc xương sườn của Adam được, nàng không giống một người bình thường chút nào, nàng là tạo vật tối cao nhất của chúa.

Chàng trai gặp cô gái lần đầu tiên tại công viên HaIn, và đó cũng là lần cuối cùng chàng tự nguyện không nhìn vào bất kì người con gái khác nữa.”

Nhật Nam đọc thầm tờ giấy thêm một vài lần. Nếu như đây chỉ là một đoạn văn bình thường được viết ra từ trí tưởng tượng của con người thì chắc hẳn rằng Nhật Nam là một thám tử gốc gác và nực cười nhất trong lịch sử!

Bất chợt trời đổ cơn mưa.

“Chán thật” Nhật Nam thầm nghĩ. Anh đang rất muốn ra công viên thêm một lần nữa nhưng có lẽ chắc giờ phải làm một việc khác thôi.

Có tin nhắn của Kiến Hoằng gửi cho anh, cậu ấy báo rằng đã tìm ra được điểm chung của các vụ án ! Nhật Nam tức tốc đến trụ sở cảnh sát.

“Kiến Hoằng oppa vừa đi ra ngoài !” Gia Ân đang sắp xếp lại đồng giấy tờ “Tụi em vừa tìm ra một manh mối quan trọng !”

5. – Chương 5

“Là gì vậy? Nhật Nam hỏi.

“Anh trai của một cô gái bị mất tích nói rằng đã thấy em mình thường xuyên ra ngoài vào buổi tối và cô còn lấy hết số nữ trang của mình đưa ẹ, khoảng một tuần trước khi vụ án xảy ra” Gia Ân từ tốn trả lời.

“Còn gì nữa ?” Nhật Nam nóng ruột hỏi thêm.

“Còn cái vụ nạn nhân là một nhà báo, dì của anh ta thấy anh trở nên vui vẻ lạ thường, không còn uống rượu nữa, và đã xin nghỉ làm không có lí do !” Gia Ân lật ra cuốn sổ tay của mình. “Chưa hết đâu, mẹ của nạn nhân đầu tiên đã kể rằng con trai đã ôm lấy mình, nói lời cảm ơn vì công sinh thành, nuôi dạy, mấy ngày sau thì anh ta mất tích luôn !”

“Cậu thấy mối liên hệ chưa thám tử Nhật Nam ?” Kiến Hoằng đã đứng ở cửa phòng từ lúc nào.

“Ý cậu là họ đều...biết trước rằng mình sẽ chết hả ?” Nhật Nam nói.

“Giống suy nghĩ của tớ đó !” Kiến Hoằng búng ngón tay.

“Thế các cậu có hỏi thêm gì về cô gái có mái tóc màu vàng không ?”

“Nè !” Kiến Hoằng tiến đến gần chỗ Nhật Nam đang ngồi. “Sao cậu vẫn cứ nói mãi về cô gái tóc vàng vậy? Tớ thì nghĩ có lẽ nó chỉ là sự trùng hợp thôi.”

Nhật Nam trầm ngâm không nói gì.

“Một là...” Kiến Hoằng cất cao giọng nói “Ở cái đất nước Việt Nam này thì cũng không có nhiều người tóc vàng, thế nên có kẻ sát nhân bí ẩn nào lại muốn mình bị chú ý chứ ! Còn hai là...có thể cô ta đã đi nhuộm lại mái tóc của mình rồi.” Kiến Hoằng mỉm cười.

Có thể nhiều người nói rằng Nhật Nam cứng đầu, ngang bướng, Nhật Nam bảo thủ. Mặc kệ, chiều nay anh vẫn sẽ tiếp tục đến công viên HaIn.

Nhưng anh không ngồi đợi vắn vợ như ngày hôm trước đâu ! Nhật Nam mang theo chiếc lap của mình, xem lại một số tài liệu mà phía cảnh sát gửi đến.

Những cơn gió đầu mùa thổi nhẹ mang đến sự thoải mái và dễ chịu, dù sao vẫn tốt hơn là ngồi làm việc trong văn phòng tù túng. Thời gian trôi thật nhanh, chỉ khi trời tối sập thì Nhật Nam mới nhận ra anh đã ngồi ở công viên hết cả buổi chiều.

Đứng lên và vội vã bước đi, có một giọng nói cất lên từ phía sau của Nhật Nam.

“Này anh gì ơi, cô bỏ quên túi xách này.”

“Ồ !” Nhật Nam quay người lại “Đúng rồi, cảm ơn !” Anh nhận ra trước mặt mình là một cô gái tóc vàng.

“Cô gái có mái tóc vàng xõa ngang vai, với một nụ cười đẹp mê hồn. Đôi mắt nàng như mặt nước hồ thu mà bất cứ ai cũng muốn được đắm chìm và chết lặng trong đó. Nàng chắc hẳn không thể nào được tạo ra từ chiếc xương sườn của Adam được, nàng không giống một người bình thường chút nào, nàng là tạo vật tối cao nhất của chúa.” Những lời văn bỗng nhiên thoáng hiện lại trong đầu của Nhật Nam.

6. – Chương 6

“Cô đã chịu xuất hiện rồi sao?” Nhật Nam nói trong vô thức.

“Huh, anh nói gì cơ ?”

“À...Không có gì !” Nhật Nam cố gắng tỉnh táo, đầu óc anh bây giờ đúng là đang cảm thấy rối cả lên!

Cô gái kia mỉm cười, cô ta bước nhẹ đến gần sát Nhật Nam, ghé sát vào tai anh và thì thào : “Đang đợi tôi sao?”

“NHẬT NAM !” Kiến Hoàng chạy lại từ đằng xa “Cậu vẫn cứ nhất quyết phải tìm cô gái gì đó ở đây sao?!”

“Kiến Hoàng hả ? Ồ” Nhật Nam ngơ ngác, cô gái tóc vàng đã biến mất, rõ ràng là anh chỉ quay đi nhìn Kiến Hoàng có mấy giây thôi mà, sao cô ta lại có thể chạy đi nhanh như vậy chứ!

“Cậu bị gì vậy?” Kiến Hoàng vẫn còn thở hổn hển.

“Hồi nãy cậu có thấy tớ đứng nói chuyện cùng một cô gái không Kiến

Hoàng? Cô gái tóc vàng đấy!”Nhật Nam gằn như hét lớn.

“Cậu đang đứng ở đây một mình mà!” Kiến Hoàng nhìn anh lạ lẫm “Đừng có nói với tớ là cậu bị ám ảnh dữ quá rồi đó nha!”

“Rõ ràng tớ đã gặp cô ấy mà, mái tóc màu vàng, ánh mắt đầy sắc sảo. Cô ta...cô ta thật đẹp!” Nhật Nam ngẩn ngơ.

“Ha ha, vậy thì tớ cũng muốn được gặp cô ấy nữa.” Kiến Hoàng nói bằng một giọng bông đùa.

Nhật Nam mệt mỏi nằm dài trên chiếc ghế sofa...

“Mình đã bị ám ảnh đến như vậy sao?” Anh chán nản trầm nghĩ.

Nhật Nam mơ màng nhớ lại từng giọng nói, cử chỉ của người con gái có mái tóc vàng...

“Đang nhớ đến em à?” Giọng nói vang lên bên tai anh.

“Ừm...”Nhật Nam khẽ kêu lên khi có cảm giác một bàn tay đang vuốt nhẹ trên đùi. Anh giật mình mở mắt ra và thấy cô gái ấy đang nằm kế bên mình.

“Suyt !” Cô ta lấy ngón tay đặt lên môiNhật Nam ra dấu im lặng. Bàn tay của cô đã di chuyển lên đến eo của anh, mơn trớn và nhẹ nhàng vòng ra sau lưng để kéo sát người canh vào cô hơn. Nhật Nam cảm thấy hơi lạnh toát ra từ cô gái khi cô ôm lấy anh.

“Cô là ai ?” -Nhật Nam khẽ hỏi.

“Đã bảo là im lặng rồi mà!” Cô gái mỉm cười, cô nghiêng đầu và đặt một nụ hôn vào môi củaNhật Nam, lưỡi họ quấn lấy nhau, Nhật Nam bất giác rên lên lần nữa.

“Em là Nhã Lâm.” Cô nói sau khi đặt thêm một nụ hôn khác vào cổ của Nhật Nam “Nếu muốn em quay lại thì đừng nói cho bất kì ai biết về chuyện này!”

Cô gái dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình che mắt của Nhật Nam lại. Anh cảm thấy vô cùng, vô cùng buồn ngủ...thế là anh thiếp đi.

Nhật Nam bị đánh thức bởi tiếng chuông điện thoại reo inh ỏi, anh với tay nghe máy.

“Hồi nãy tớ nhắn tin nhưng không thấy cậu trả lời” Giọng Kiến Hoàng nghe có vẻ lo lắng “Đã hơn 8 giờ rồi mà cậu vẫn chưa ra chỗ cũ hả?”

“Ồm...” Nhật Nam ngáp dài ngáp ngắn “Tớ đang ngủ đây nè!”

7. – Chương 7

“Ừa, đã chịu nghỉ ngơi rồi đó hả ? Ha ha, làm tớ tưởng cậu nằm chết luôn rồi chứ !” Kiến Hoàng cười lớn.

Nhật Nam vẫn còn rất mệt và muốn nằm thêm một chút nữa. Anh nhớ lại cái chuyện kì lạ nhất mà Anh từng gặp.

Nhã Lâm...nếu không phải là người, chẳng lẽ lại là ma! Anh đang bị một con ma ám sao?!

Nhật Nam nhắm chặt mắt lại, hình ảnh của Nhã Lâm cứ ẩn hiện trong tâm trí. Nếu thực sự cô ta là ma, và cô ta có liên quan đến cái chết của 20 người. Không, có thể sẽ còn nhiều hơn ấy chứ ! Mình nên làm gì đây?...

“Báo cho Kiến Hoàng!” Nhật Nam suy nghĩ.

“Nếu muốn em quay lại thì đừng nói cho bất kì ai biết về chuyện này!”

Giọng nói ngọt ngào của Nhã Lâm vang lên trong đầu anh.

“Mình sẽ tìm hiểu thêm một chút nữa” Nhật Nam nhủ thầm, thực sự anh đang rất muốn gặp lại Nhã Lâm.

“Hôm nay cho tớ đi theo cậu điều tra nha!” Nhật Nam vừa ra quán café quen thuộc.

“Bộ cậu không đến công viên nữa hả? Ha ha” Kiến Hoàng há hức “Vây lát tớ với cậu đi hỏi cung một vài kẻ tình nghi!”

“Không có Gia Ân à?” Nhật Nam ngạc nhiên.

“Em ấy mới gọi cho tớ sáng nay bảo rằng thấy mệt trong người” Kiến Hoàng thở dài “Mấy chuyện này đáng lẽ ra phải do em ấy phụ trách đấy chứ!”

“Tớ đã bảo cậu đừng có làm việc cùng mấy người ở Bộ Hình Sự rồi mà!

Giờ thì tự rước thêm việc vào thân” Nhật Nam ngán ngấm.

Mấy giờ ngồi hỏi đáp với những nghi phạm nhưng chẳng đi đến đâu cả, Kiến Hoàng bực bội “Cứ cách khoảng một tuần hay thậm chí mấy ngày là diễn ra một vụ án mạng. Cứ đà này tớ sợ sẽ có thêm nạn nhân thứ 21!”

Còn Nhật Nam, không hiểu sao cả ngày hôm nay anh không thể nào tập trung được, anh mong đến trời tối để được gặp lại Nhã Lâm. Bây giờ thì Nhật Nam bắt đầu thấy khó chịu với cái máu thám tử của mình nhưng mà nghĩ lại thì cũng thật lạ, rõ ràng Nhã Lâm không phải là người bình thường, tại sao anh lại không sợ, thậm chí còn hôn cô ấy nữa.

“Cậu hình như không được khỏe phải không?” Kiến Hoàng nhìn anh đầy lo lắng “Cậu cứ như người mất hồn đấy!

“Làm gì có!” Nhật Nam cười nhẹ.

“Thế thì cậu nói xem hôm nay chúng ta đã hỏi cung bao nhiêu người rồi ?” Kiến Hoàng nheo mắt.

“À...7 người.” Nhật Nam trả lời nhanh

“Sai rồi! 9 người lận”Kiến Hoàng lắc đầu “Về nhà nghỉ ngơi đi thám tử!”

“Có lẽ nên vậy”Nhật Nam gãi đầu, anh thu xếp đồ đạc rồi trở về nhà.

Nhật Nam vừa mới tắm xong, anh tranh thủ dọn dẹp lại mấy đồng hồ bừa bộn trong nhà!

8. – Chương 8

Nhìn đồng hồ, đã hơn 9 giờ rồi, “Sao cô ta vẫn chưa xuất hiện nhỉ?”Nhật Nam trầm nghĩ.

“NHÃ LÂM” Anh thử kêu lớn, tiếng gọi hòa tan vào không khí, trả lại cho anh một sự im lặng đáng sợ.

11 giờ khuya,Nhật Nam đang chán nản nằm dài trên giường, anh với tay lấy điện thoại kiểm tra tin nhắn, đổi kênh TV liên tục rồi lại pha 1 ly chanh dây để qua đi thời gian.

Rồi khiNhật Nam đang đứng dựa người vào phía cửa sổ để nhìn ra ngoài phố, thì có một vòng tay ôm chầm lấy anh từ sau lưng.

“Nhật Nam đợi có lâu không? Hôm nay em có việc bận nên đến trễ!”

Giọng nói kèm theo tiếng cười khúc khích.

“Ma mà cũng có việc bận sao?”Nhật Nam quay người lại và bất giác hỏi.

“Nhật Nam đang bức bối với em à?” Nhã Lâm đưa tay vuốt nhẹ lên má của Nhật Nam “Tối nay em đến thăm Nhật Nam một chút thôi! Nhưng ngày mai....tụi mình sẽ có nhiều thời gian hơn!”

Nhật Namcó rất nhiều câu hỏi muốn đặt ra cho Nhã Lâm, nhưng giữa lí trí và con tim thì đang có một bên mạnh hơn. Nhật Nam chưa bao giờ thấy mình thô bạo và điên cuồng đến vậy. Anh ấn mạnh cô xuống giường và hôn lên khắp người cô ấy, mùi hương của cô hòa quyện cùng mùi mồ hôi của Nhật Nam. Hai cơ thể ép sát lấy nhau, bất ngờ Nhã Lâm đẩy Nhật Nam ra, nhìn vào ánh mắt của anh và nói:

“Nhật Nam có yêu em không?”

“Có...”

“VậyNhật Nam có sẵn sàng chết vì em không?”

“Sẵn sàng.”

Đã có nạn nhân thứ 21 !

...

Sáng hôm sau khi tỉnh dậy,Nhật Nam không ngạc nhiên mấy khi Nhã Lâm đã biến mất, anh chỉ thấy lạ khi biết mình vẫn còn sống!

“Cái chết là gì nữa khi cuộc sống đã có ý nghĩa từ khi tôi gặp em...”Nhật Nam nhớ là mình đã nói câu ấy vào đêm hôm qua.

Giờ thì anh chắc chắn đến 99,9% rằngNhã Lâm chính là hung thủ của 20 vụ án mất tích. Nhật Nam có thể sẽ là nạn nhân tiếp theo...anh không còn quan tâm nữa.

Hôm nayKiến Hoàng có hẹn anh đến sở cảnh sát để tiếp tục điều tra, nhưng Nhật Nam biết những việc này đều là vô nghĩa ! Điều tra gì chứ, hung thủ có phải là người đâu ?! Thế nhưng Nhật Nam vẫn đến chỗ Kiến Hoàng, anh cũng đang có việc cần nhờ đến cậu ấy.

“Này! Cậu mà còn như ngày hôm qua nữa thì đừng trách tớ đó nha !” Vừa gặpNhật Nam, Kiến Hoàng đã reo lên.

“Kiến Hoàng nè !” Nhật Nam đi thẳng vào vấn đề “Hình như cậu có sưu tập một bộ sách cổ về ma quỷ đúng không? Cho tớ mượn xem với !”

“Từ khi nào mà cậu hứng thú với mấy chuyện đó vậy ? Ok, lát qua nhà tớ lấy cho !”Kiến Hoàng nháy mắt.

9. – Chương 9

“Chào oppa !” Gia Ân bước vào phòng, trông cô bé vẫn còn khá mệt mỏi, chắc là chưa hết bệnh.

“Trời đất! Còn mệt thì cứ lo nghỉ ngơi đi!” Kiến Hoàng nói lớn.

“Thì em đến đây lấy một ít hồ sơ rồi về nhà tham khảo thêm nè!” Gia Ân cười cười.

“Còn cậu...!” Kiến Hoàng quay qua nhìn Nhật Nam “Đi cùng tớ thì tớ mới ượn bộ sách cổ ! Nghe chưa !” Kiến Hoàng hăm dọa, cậu cũng chẳng muốn phải đi điều tra một mình.

“Uhm!” Nhật Nam miễn cưỡng chấp nhận.

“Ngày mai tụi mình sẽ có nhiều thời gian hơn !...”

Trước khi về nhà, Nhật Nam ghé qua siêu thị mua một ít đồ, tối nay anh sẽ nấu thật nhiều món ngon cho Nhã Lâm ăn ! Nhật Nam không muốn mỗi khi gặp nhau thì hai người chỉ làm...!

“Trông ngon quá nhỉ ?” Nhã Lâm xuất hiện sớm hơn Nhật Nam nghĩ “Nhật Nam không sợ là em không ăn được à? Em đâu phải là người.”

“Ồ nhỉ !” Nhật Nam sực nhớ ra “Nhật Nam quên mất! Nhật Nam chỉ nhớ là mình đang yêu em rất nhiều.”

Nhã Lâm mỉm cười và hôn nhẹ vào má của Nhật Nam.

“Tất nhiên là em không ăn được, nhưng em sẽ ngồi nhìn Nhật Nam ăn, như vậy thì em cũng thấy vui lắm rồi.”

“Nhã Lâm !” Nhật Nam nhìn vào cô gái đang ngồi trong bàn ăn phía đối diện với mình “Rồi em cũng sẽ giết Nhật Nam phải không ?”

“Em không muốn đâu !” Nhã Lâm lắc đầu “Nhật Nam khác với những người kia !”

“Là sao ?” Nhật Nam hỏi.

“Thường thì em sẽ đi tìm một người, nhưng Nhật Nam là người đầu tiên đi tìm ngược lại em !” Nhã Lâm hơi chau mày “Vội lại hình như em bắt đầu thích Nhật Nam rồi !”

“Em có thể ngừng giết người được không ?” Nhật Nam hỏi khẽ.

“KHÔNG !” Nhã Lâm lạnh lùng “Nếu không uống máu thì em sẽ tan biến. Bọn họ đã giết em rồi, em không muốn bị chết thêm một lần nữa !”

“Bọn họ là ai ?”

“Là...con người !” Nhã Lâm cười nhẹ “Nhật Nam có sợ em không ?”

“Tất...nhien là không!” Nhật Nam trả lời nhanh.

“Vậy à ?” Nhã Lâm đứng dậy và tiến lại chỗ của anh “Nhật Nam đang nói dối ! Nhưng em hiểu mà, em sẽ không buồn đâu!”

Sáng hôm sau, khi Nhật Nam đang đánh răng thì có tiếng chuông cửa, Kiến Hoàng xuất hiện với khuôn mặt trắng bệch:

“Đã có nạn nhân thứ 21 rồi !... Là Gia Ân.”

Cả Nhật Nam và Kiến Hoàng đều tức tốc chạy đến hiện trường. Cũng không khác với những vụ án trước, trên sàn nhà có những vết máu loang lổ, ngoài ra thì bình thường, không Nhật Nam nhắm mắt lại và hít một hơi thật sâu! Tất cả mọi điều được viết trong đây đều khớp với Nhã Lâm.

Chẳng lẽ không có cách gì có thể phá vỡ lời nguyền sao?

10. – Chương 10

Trong lúc suy nghĩ, ngón tay của Nhật Nam vô tình miết vào trong sách và làm nó bị rách một chút!

“Trời ơi !” Anh vội đóng cuốn sách lại “Chắc là Kiến Hoàng sẽ không để ý đâu nhỉ.”

“Nhật Nam đang làm gì đó ?” Nhã Lâm đã ngồi cạnh anh từ lúc nào “Định tìm hiểu về em nữa à ?”

Nhật Nam giật mình “Không có gì cả ! Sao em lại...Em có thể xuất hiện vào ban ngày được à ?”

“Sao lại không chứ ?” Nhã Lâm tỉnh bơ “Em đã bắt đầu thích nghi hơn rồi !” cô mỉm cười “Nhật Nam có rảnh không, dẫn em đi đâu đó chơi đi !”

“Em...” Nhật Nam hơi ấp úng “Em vừa mới giết người nữa đúng không ?”

“Đừng nhìn em với ánh mắt đó !” Giọng Nhã Lâm đánh lại “Em ghét như vậy !”

“Uhm....” “Nhật Nam gật đầu “Nhật Nam xin lỗi”.

“Miễn là em không giết Nhật Nam thôi mà.” Nhã Lâm lại cười.

“Em...Trần Nhã Lâm phải không ?” Nhật Nam hỏi.

“Nhật Nam đúng là thám tử mà !” Nhã Lâm nhéo má Nhật Nam một cái “Ngay cả em mà Nhật Nam cũng điều tra ra được !”

“Hi...hôm nay Nhật Nam sẽ đưa em đi biển, Nhật Nam biết một bãi cát vắng người lắm ! Em sẽ đi chứ ?” Nhật Nam nắm lấy tay Nhã Lâm “Tất nhiên rồi !

Nhật Nam đã từng nghe nhiều người nói về tình yêu rằng không phân biệt tầng lớp, giàu nghèo, không phân biệt tuổi tác, hai con người vẫn có thể yêu nhau. Cái ranh giới này đối với Nhật Nam là chưa đủ, bởi vì một người vẫn đang yêu một con ma, sự sống và cái chết là như nhau và đều là vô nghĩa trong tình yêu cả.

“Tới nơi rồi nè !” Nhã Lâm reo lên “Đúng không Nhật Nam ?”

“Ừ, để Nhật Nam chạy xe xuống bãi cát luôn.” Nhật Nam nói “May mà hôm nay trời cũng không nắng lắm !”

Sóng vỗ nhẹ dạt vào bờ từng đợt trắng xóa, Nhã Lâm bước đến gần để cảm nhận rõ hơn cái lạnh của biển. Cô chưa bao giờ đến biển cả, cô chỉ biết nó qua sách vở và qua những lời kể lại.

“Cảm giác đứng trước biển thật tuyệt phải không ?” Nhật Nam hỏi.

“Uhm...Em cũng không biết nữa...” Nhã Lâm trầm ngâm, cô thấy trống trải và lạnh lẽo hơn.

“Chúng ta đi ra xa một chút nữa đi” Bất ngờ Nhật Nam nắm lấy tay Nhã Lâm và dẫn cô bước đi...nước bắt đầu ngập đến đùi.

“Tiếc thật, vì Nhật Nam không mang theo đồ thay nên có lẽ chúng ta chỉ có thể ngồi ngắm biển thôi nhỉ ?” Nhật Nam thở dài....

Khi trời đã sụp tối, cả hai cùng nhau đốt một nhóm lửa nhỏ trên bãi cát.

“Sao em cứ nhìn Nhật Nam hoài thế ?” Nhật Nam hỏi.

“Em đang suy nghĩ” Nhã Lâm mỉm cười “Rằng hình như tình yêu không xuất phát từ trái tim ! Em yêu Nhật Nam dù trái tim đã ngừng đập.”

“Còn Nhật Nam sẽ mãi mãi yêu em cho đến khi trái tim không còn đập nữa.” Nhật Nam khẽ nói.

“Em có bao giờ đi leo núi chưa ?”

“Chưa bao giờ.”

“Em có biết thả điều không”

“Tất nhiên là không !”

“Em đã từng ngồi tàu lượn chưa ?”

“Chưa lần nào...”

“Chúng ta sẽ cùng nhau làm những điều đó !”

11. – Chương 11

Tiếng chuông điện thoại của Nhật Nam reo liên tục.

“Xin hãy để lại lời nhắn sau tiếng bíp”

“Nhật Nam à, là tớ Kiến Hoằng đây! Cậu hãy gọi lại ngay cho tớ nhé! Tớ đã biết được mọi chuyện rồi!”

Kiến Hoằng là một thanh tra cảnh sát giỏi. Nhưng có ai biết được rằng trước kia cậu đã từng là một thám tử.

Khi số lượng những vụ án xảy ra ngày càng tăng, cùng với thái độ lạnh nhạt khác thường của Nhật Nam, Kiến Hoằng đã cảm thấy vô cùng kì lạ.

Cậu biết rằng người bạn thân đang giấu mình một chuyện gì đó! Giác quan thứ sáu đã khiến Kiến Hoằng suy nghĩ về cuốn sách cổ mà Nhật Nam mượn từ cậu, trang giấy bị rách và những bí mật được tiết lộ.

“Cậu biết được chuyện gì?” Cuối cùng thì Nhật Nam cũng hẹn gặp Kiến Hoằng tại quán café quen thuộc.

“Biết những điều mà cậu đang trải qua” Kiến Hoằng cau mày “Tớ sẽ không để cậu giống Gia Ân và cả những nạn nhân khác.”

“Không phải đâu Kiến Hoằng à ! ” Nhật Nam chán nản “Nghe này! Tớ không muốn chúng ta nói đến những chuyện này nữa !”

“Okie !” Kiến Hoằng đập bàn “Vậy bây giờ cậu có thể đi cùng tớ đến một nơi được không ?”

“Uhm...” Nhật Nam miễn cưỡng chấp nhận.

Nơi mà Kiến Hoằng đến, là nơi mà cuốn sách cổ đã đề cập, ngôi mộ của Trần Nhã Lâm.

Bia đá trông rất cũ kĩ, nên Nhật Nam không thể nhìn được rõ những nét khắc chữ. Khu thánh đường giờ đã bị bỏ hoang, nhưng cây sồi thì vẫn đang sừng sững và to lớn.

“Tớ sẽ giúp cậu.” Giọng Kiến Hoằng trầm trầm “Chúng ta sẽ đào ngôi mộ này lên, cậu sẽ nhìn thấy con người thật mà cậu đang yêu, một thi thể đã bị thối rữa và phân hủy, à không, có lẽ bây giờ chỉ còn là một bộ xương !”

“Cậu đang nói gì vậy ?” Nhật Nam hét lớn.

“Tớ chỉ mong cậu có thể tỉnh ngộ kịp thời và thoát khỏi cô ta càng nhanh càng tốt.” Kiến Hoằng đã bắt đầu công việc đào bới.

“Chẳng phải chúng ta đang rất hạnh phúc sao Nhật Nam ?” Nhã Lâm đang đứng bên cạnh Nhật Nam.

“Cậu có phụ tớ một tay không nào ?” Giọng Kiến Hoằng thờ hờn hển.

“Em sẽ giết cậu ta nhé Nhật Nam ?” Em không muốn ai quấy rầy chúng ta cả ?” Nhã Lâm nói.

“Ừ !” Giọng Nhật Nam lạnh tanh, cậu nhìn thẳng vào Kiến Hoằng “Giết cậu ta đi !”

“Hửm ?! Rồi chuyện gì xảy ra tiếp theo?” Hà Trang tò mò.

“Nhật Nam tiếp tục hạnh phúc cùng Nhã Lâm, nhưng...” Chàng trai lạ mặt vẫn đang say sưa kể.

“Xin lỗi !” Một cô gái tóc vàng bước đến chiếc bàn của họ “Anh ấy là bạn của tôi ! Anh ấy có một chút vấn đề về thần kinh! Xin cô thông cảm...”

Nói rồi cô gái tóc vàng kéo tay Nhật Nam và đi mất dạng.

==== The End ====

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/doi-tat-ca-de-co-em>